

ЋИНУ КУ ВОЈКИЦА

Вјерђе ђ-о ћикуаре,
Ла ваље, ла ваље,
Тарје ми сѧ йнпаре,
Мйндра касѧ марје,
Ку ферешћ йн суаре,
Ла ја ћиње шеђа?
О мајкѧ бѧтрйнѧ,
Ку брйу ђе сйрмѧ!
Баба а нѧскут
Ноуо фићуорј,
Ши јеширѧ уоц,
Ши-м перирѧ туоц.
Мај ла урмѧ нашће,
Ун копилаш,
Мйндру, ши милуос.
Баба йл боћеза,
Нумиљи йј пуња,
Ћину Костѧнђину,
Ал ку барба ѧагрѧ,
Ши ку минћа йнтрјагѧ,
Ће мај уом ђе трјабѧ!
Ши пје урма луј,
Баба мај нѧшћа,
Мйндра фећицѧ,
О кјема Војкица,
Војкица, фећица,
Ши пѧкурѧрица.
Амйндој крешћа,
Уојиљи пѧскйнд,
Ши стйње мулгйнд.
Фата кйнд крешћа,
Ће доуоспраће ањ јерја,

КОНСТАНДИН И ВОЈКИЦА

Зелен лист цикорије,
Причињава ми се,
На истоку,
Велика и лепа кућа,
Чије прозоре, сунце обасјава.
А у њој ко станује?
Једна мајка стара,
Срманом тканицом опасана!
Девет је синова,
Баба родила,
Сви су лопови постали,
И сви погинули.
И онда је сина,
Још једног родила,
Умиљат и леп.
Баба га је крстила,
И име му наденула,
Констандин,
Црну је браду носио,
Паметан је био,
И у доброг човека стасао!
Ето баба,
Роди још једно дете,
Роди се лепа девојчица,
По имену Војкица,
Девојчица Војкица,
Пастирица.
Заједно су расли,
По ливади,
Овце чувајући.
Кад је дванаест година,
Девојчица напунила,

Ла стійне мулђа.
Ћину Костанђину,
Ал ку барба њагрă,
Ши ку минђа йнтрјагă,
Ће мај уом ђе трјабă!
Йнтро Сйнта Жуоја,
Тот мулгйнд ла стійне,
Ћину ми ље мулђе,
Војкица ље мйнă,
Ље мйнă ла струнгă,
Ћину са ље мулгă.
Војкица кйнд мйна,
Ла ваље привја,
Ш-авја ђе вјеђа,
Њишђе ноуорј греј,
Ну сйнт курацај,
Сйнт ку пјатрă йн јеј.
Војкица стрйга:
„Нанă, нанă, Ћиње,
Ћиње, Костанђиње,
Ал ку барба њагрă,
Ши ку минђа йнтрјагă,
Ће мај уом ђе трјабă!
Мулђе, нанă, мулђе,
Мулђе кйђе доуо,
Ујђе, нанă, ујђе,
Ћи ла ваље виње,
Ће жос ђиспре гйрлă,
Њишђе ноуорј греј,
Ну сйнт курацај,
Сйнт ку пјатрă йн јеј.
Да Ћину зйђа:
„Ну је најкă, ну је,
Ну сйнт ноуорј греј,

Она је и стада музла.
Констандин,
Црну је браду носио,
Паметан је био,
И у доброг човека стасао!
На Велики четвртак,
Кад је време муже оваца било,
Констандин је овце музо,
Војкица их пуштала,
У обор их утерала,
Костандин да их музе.
Војкица док је овце терала,
Ка истоку је погледала,
Имала је шта видети,
Те облаке тешке,
Нечисте,
Градоносне.
Војкица је брата дозивала,
И овако му говорила:
„Бато Констандине,
Црну браду носио,
Паметан је био,
И у добог човека је стасао!
Музи, бато, музи,
Све по овце две,
Види, бато, види,
Са истока према нама стижу,
Из правца извора,
Много тешки облаци,
Нису чисти,
Већ су градоносни.
А Констандин одговара:
„Нису сестро,
То облаци тешки,

Ши јеј, најка, сѝнт
Їнпјецѝтуори тај.
Јеу ћ-ам логођит,
Ши ћ-ам ма́ритат,
Ђепарће је сат,
Їнтра аље њедођиј,
Їнтра аље ца́рј пушиј.“
Војкица ћ-ауза,
Таба́ра плинја,
Ђин гура́ зѝћа:
„Нана́, нана́, Ђиње,
Ђиње, Коста́нђиње,
Ал ку барба њагра́,
Ши ку минћа ѝнтрага́,
Ће мај уом је трјаба́!
Кѝнд м-ај ма́ритат,
Пје карје ај ѝнтрајебат?
Да пје мума нуастрá,
Унђе мј-ај ла́сат-о?
Сѝнгура́ ѝн ватра́,
Ку мѝца ѝн браца́,
Ши доринд је фата́!
Ка́ мујкица нуастрá,
Ја њ-а лѝга́нат,
Ши ноуо фра́цијор,
А крјескут пуј је уоц,
Ш-а пјердут ѣин урма туоц.
Мај ла урма њ-а на́скуп,
Пје ној дој, ма́рунца́ј,
Ка мѝндри божуреј.
Да ту за́у м-ај ма́ритат,
Пје њима н-ај ѝнтрајебат,
Мај ѣепарће је сат.
Дар аѝта Војкица зѝћа,

Већ су то, сестро,
Просиоци твоји.
Ја сам те верио,
И удао,
Од села далеко,
У недођију,
У земљу далеку.“
Војкица кад је чула,
Плакати је почела,
И овако брату говорила:
Брате, брате,
Констандине,
Црну браду си носио,
Паметан си био,
И у доброг човека стасао!
Када си мене удао,
Кога си питао?
А мајку нашу,
Где си оставио?
На огњишту саму,
Са мачком загрљену,
За ћерком жељну!
Наша је мајкица,
Нас очувала,
И девет је браће родила,
Сви су лопови постали,
И сви су нестали.
На крају је нас родила,
Нас два мала,
Два лепа божура.
А ти си мене удао,
Никог ниси питао,
Далеко од села одвојио.
Како је то Војкица изустила,

Йнпјецйтуори ажунђа,
Ши пје Војкица о луа,
Ши плѣка **јej** ку Војкица,
Ђепарђе ђе сат,
Интра аље њедођиј,
Йнтра аље църј пусђиј,
Кйнд Војкица плѣка,
Јел мулгйнд ла струнђа,
Ђе жос тарје йм виње,
Ку кйржа йн мйнђа,
Ши мајка бърйнђа,
Ку брйу ђе сйрмђа.
Ја кум ажунђа,
Бунђа ђимињаца йј да,
Ђину йј мулцђмја.
Баба йл йнтрјеба:
„Ђиње, мајка Ђиње,
Ал ку барба њагрђа,
Ши ку минђа йнтрјагђа,
Ђе мај уом ђе трјабђа!
Мајка стйње мулђ,
Сйнгур мулђ ла стйнђа,
Унђе јестђ Војкица бунђа?“
Ђину рђспунђа:
„Мумђ, мајка мја,
Шђи мумђ ну шђи,
Кум сйнт фјеђилиђи,
Фјеђилиђи ка мјерйђи,
Кйнд сйнт фјеђе мђрунцђље,
Ље драг ла пђринцй ђе јеље,
Дупђ ђе сђ мај мђрјеск,
Јеље пђринцй йш урђск,
Ши пје стрйњ йј йндрђгосћеск.
Пје Војка ам мђритат-о,

Просиоци стигосе,
И Војкицу одведосе,
И одведосе они Војкицу,
Од села далеко,
У недођију,
У земљу далеку.
Кад Војкицу одведосе,
Он крај стада остаде,
Ето и мајке старе,
Са штапом у руци,
Брзим је дојурила,
Са срманом тканицом опасана.
Чим је баба стигла,
Добрим јутром сина поздравила,
И Константин њој се захвалио.
Њега баба упитала:
„Констандине, сине,
Црну си браду носио,
Паметан си био,
И у доброг човека стасао!
Сам мужу обављаш,
Сам си поред стада,
Где је добра Војкица сада?“
Он мајци одговара:
„Мајчице, моја драга,
Да ли знаш,
Како су девојке сада,
Девојке су као јабуке зреле,
Кад су као деца мале,
Родтељима су драге,
Кад одрастају,
Оне родитеље заборављају,
И друге људе усређују.
Војкицу сам удао,

Ши ђепарће мумѧ ам дат-о,
Йнтра ѧе њедођиј,
Йнтра ѧе цѧрј пусћиј.“
Баба ђ-ауза,
Пљека ђе плийнђа,
Ши йл блѧстѧма:
„Ђиње, мујкѧ, Ђиње,
Ђиње, Костѧнђиње,
Ђ-ај фѧкут аша,
Мујкѧ, ма ускаш,
Ши јар ма лѧсаш,
Ку мйца йн брацѧ,
Сйнгурѧ йн ватрѧ,
Са дорјеск јеу фатѧ.
Кѧ Војкица мја,
Мајка а љегѧнат-о,
Мајка мј-а скѧлдат-о,
Ш-ам крескут-о фатѧ,
Вуорба сѧ вуорбјеск,
Са ма сфѧтујеск,
Ка мајка ку фатѧ,
Ши ка лумја туатѧ.
Ту мј-ај мѧритат-о,
Ну м-ај йнтребат!
Са ђа Думъезѧу,
Йн буалѧ грја са каз,
Са зађ са путрезѧшђ,
Пѧмйнту ну ђе рѧбда,
Пѧнѧ н-ој адуђа,
Пје Војкица мја,
Ла миње йн касѧ,
Вуорба с-о вуорбјеск,
Са ма сфѧтујеск,
Ка мума ку фатѧ,

Од села нашег далеко,
У недођију,
У земљу далеку.“
Кад је баба чула,
Одмах је заплакала,
И њега проклела:
„Сине, мајко, сине
Констандине,
Што си тако урадио,
Рану си ми задао,
Саму си ме оставио,
На огњишту саму,
Са мачком у загрљају,
Да за ђерком тугујем.
Јер Војкицу моју,
Мајка је љуљала,
Мајка је купала,
У девојку стасала,
Са њом да се испричам,
Мене да разуме,
Као ђерка и мајка,
Као једна бајка.
Ти си ми је удао,
Мене ниси питао!
Да Бог да се разболео,
Од тешке болести оболео,
У постељи да болујеш и трунеш,
На земљи мира не имао,
Док ми Војкицу,
Не будеш вратио,
У кућу моју,
Са њом да се испричам,
Мене да разуме,
Као ђерка и мајка,

Ши ка лумја туатѧ.
Ћиње, мајка Ћиње,
Са ђа Думњезау,
Думњезау са-ц факѧ.
Ћин стобуор кал
Ши пинза пје јел,
Ши ђе мѧтасѧ фрйу.
Мајка са ђе дуђ,
Пје Војкица с-о адуђ,
Ку ја са вуорбјеск,
Са ма сфѧтујеск.
Дуомну аскулта,
Блѧстѧм са принђа,
Зйђа, са љипја,
Пје о парђе путрјеца,
Думњезау суфљету йј луа.
Йл луа, баба-л йнгруопа,
Пѧмйнту ну-л рѧбда,
Кѧ мумѧ-са йл блѧстама.
Ши јар Дуомну ђе-ј фѧђа,
Ћин стобуор кал,
Ку пинза супт јел,
Да ђе мѧтасѧ фрйу.
Ћину калу йнкѧљика,
Ши плѧка ла суор-са
Йнтра аље њедођиј,
Йнтра аље цѧрј пушѧиј.
Јел кум ажунђа,
Пје Војкица о гѧса,
Тѧман ла уорѧ жука,
Йнтра ноуо кумнађе,
Туађе сйнт шерпуајђе,
Сйнђиљи йј сурбја.
Војкица ђин уорѧ привја,

Као једна бајка.
Констандине, сине,
Да ти Бог,
Дрвени стуб,
У коња претвори,
И на њему платно да распростри,
И на њему узде од свиле стави.
Сине да одеш,
Војкицу да доведеш.
Са њом да се испричам,
И да се посаветујем.
Слушајући мајку док је говорила,
Клетва га је задесила,
Да труне је почео,
И Бог,
Га је прихватио.
Њега мајка сахранила,
Ал га земља није прихватила,
Јер га је мајка проклела.
И Господ Бог шта је урадио,
Дрвени стуб у коња претворио,
Коња платном покрио,
Свилене узде поставио,
И Констандин коња узјахао.
По сестру кренуо,
У недођију,
У земљу далеку.
Чим је стигао,
Војкицу је одмах видео,
У великом колу играла,
Са девет јетрве окружена,
Јетрвице као змијурине,
Крви јој се напиле.
У колу док је играла,

Пје Ђину йл вјеђа,
Ђин уорă сă лăса,
Ла Ђину сă дуђа,
Ђин гурă вуорбја:
„Ђиње, Костанђиње,
Ши ку барба њагрă,
Ђе мај уом ђе трјабă,
Кум ту ај плекат,
Ђепарђе ђе сат!
Да пје мума нуастрă,
Унђе мј-ај лăсат-о?
Сйнгурă йн ватрă,
Ку мйца йн брацă“.
Да Ђину йј зйђа:
„Војкицă, крјенгуцă,
Ши пăкурăрицă,
Мујка м-а мйнат,
Пје ђиње сă ђе кат.
Ла мума мјерђем,
Ку мума вуорбјешђ,
Сă ђе сфăтујешђ,
Ка мума ку фатă,
Ши ку лумја туатă.
Ајдă са мјерђем,
Нунта с-о ласăм,
Кă сйнђем кăларе,
Ши мјерђем мај тарје.“
Војкица ђ-ауза,
Ја сă йнфуриша,
Ку Ђину плѣка,
Ш-амйндој мјерђа.
Пăсăриљи кйнта,
Кум кйнтă пăсăриљи,
Дуамње Свйнтуље,

Свог брата Констандина је видела,
И ка свом брату,
Кренула.
Своме брату говорила:
„Брате, Констандине,
Црну си браду носио
И добар си човек постао,
Шта се то десило,
Да си у земљу далеку кренуо!
А мајку нашу стару,
Где си оставио?
На огњишту саму,
Са мачком у згрљају.“
Констандин јој одговара.
„Војкице, гранчице,
И чобанице,
Мајка ме је послала,
Тебе да потражим.
Мајци да се вратимо,
Са мајком да разговараш,
И да се посаветујеш,
Као ћерка и мајка,
Као једна бајка,
Ајде сада да кренемо,
Свадбу да напустимо,
Коња да узјашемо,
И што пре да стигнемо.“
Војкица кад је то чула,
Брзо се прикрала,
Коња узјахала,
И са Константином кренула.
Док су коња јахали,
Славуји су за њима певали,
Свети Боже,

Ши Ту Путерњикуље.
„Унђе с-а вазут,
Ши с-а помењит,
Муорт ку виу пје ун друм!“
Војкица лје аскулта,
Ћин гурђа вуорбја:
„Нанђ, нанђ, Ћиње,
Ауз, нанђ, ауз,
Кум ње кјнтђ пјасђриљи,
Унђе нанђ с-а вазут,
Муорт ку виу пје пјамјнт?“
Да Ћину зйђа:
„Ласђ, најкђ, ласђ,
Туађе пјасђриљи,
Йш кјнтђ вјерсурљи.“
Кјнд ђе сат с-апруопија,
Дар Ћину ста зйђа:
„Војкицђ, крјенгуцђ,
Ши пјакурђрицђ,
Ајда, најкђ, ајдђ,
Ајдђ ту йнђјинђе,
Кђ је сђ ма дук,
Ла Љивађа Лунгђ,
Калу йл припоњеск,
Јар ку ћиње ма йнтйльеск,
Ши ку мума сђ вуорбјеск.“
Војкица, крјенгуца,
Ши пјакурђрица,
Ја йнђјинђе сђ дуђа,
Дар Ћину рђмјинђа,
Јел ку калу сђ дуђа,
Ши-н морминц сђ бђга,
Јар ла морминц сђ кулка.
Дар Војкица ажунђа,

Ти Свемоћни.
„Где сте чули,
И видели,
Да су мртав и жив, истим путем пролазили!“
Војкица их је слушала,
И своме брату говорила:
„Чујеш ли ти бато,
Коју песму птице певају,
Где сте чули,
И видели,
Да су мртав и жив, истом стазом пролазили?“
А Констандин јој одговори:
„Пусти сестро,пусти,
Нека свака птица,
Своју песму пева.“
Кад се селу приближише,
Констандин стаде, и сестри рече:
„Војкице, гранчице,
И чобанице,
Хајде, сестро, хајде,
Ти напред продужи,
Ја да идем морам,
До Ливаде Дуге,
Коња да привежем,
С тобом ћу се опет срести,
И са мајком испричати.“
Војкица, гранчица,
И чобаница,
Је продужила,
А брата је ту оставила,
Са коњем је он кренуо,
У гробље је ушао,
И тамо се сместио.
Војкица је својој кући стигла,

Ла фјерјастă, ши стрйга:
„Мумă, мумă, мајка мја,
Ђешкиђе мујкă уша,
Кă ажунс Војкица та.“
Дар баба ђи ла фок,
Ја ђин гурă аша зйћа:
„Ја фуђ, јут фуђ,
Фуђ ђи ла уша мја,
Ђе ну мај ма офћика,
Кă мулт мај офћикат,
Пăнă сйнгурă мај лăсат.“
Да Војкица зйћа:
„Ђешкиђе, мумă уша,
Јеу сйнт фећица та!
Дакă мумă нума крјез,
Вино ла фјерјастă сă ма вјез,
Сă-м вјез гйту ку мърђеље,
Ла тот ђешћу ђинћ ињеље,
Ђешћептатă мујере.“
Мумă-са кйнд ауза,
Ла фјерјастă сă да,
Пје Војкица о вјеђа,
Ши ја уша ђешкиђа,
Војкица йн касă интра,
Мумă-са йн брацă о луа,
Дуомну Свйнту кйнд вјеђа,
Пје аљемйндоуо лье йнпјетрја,
Сћиј ђе пјатрă лье фăћа,
Ш-аша йн касă рăмйнђа,
Дуамње, ђе сă помења.

И кроз прозор мајку дозивала:
„Мајо, мајчице моја,
Врата ми отвори твоја,
Твоја је Војкица стигла.“
Са огњишта,
Мајка њој одговара:
„Одлази ти,
С вратију мојих,
Немој више да ме растужујеш,
Много сам ти тужна била,
Одкад си ме напустила.“
На то њој Војкица одговара:
„Отвори ти мајко врата,
Ја сам ћеркица твоја!
Ако мени не верујеш,
Ти до прозора дођи,
Да ми огрлицу око врата видиш,
На сваком прсту носим по пет прстена,
Права сам жена.“
Кад је мајка то чула,
Прозору се примакла,
Своју Војкицу видела,
И врата јој отворила,
Војкица је у кућу ушла,
И мајка је у загрљај дочекала,
Господ Бог, кад их је видео,
Обе је окаменио,
У стене претворио,
И тако у кући су остале,
Да би се у народу спомињале.

Бăлада мј-а повјестјит-о Воја алу Љенуцă дјин Бљивановăц(1948.), љингă Њигоћин. Јел а аузйт-о дји ла дједа ши тата-л луј (Љуба ши Божа) карје а фост марј лăутарј.

Баладу ми је казивао Воја Јануцић (1949.) из села Вељково, код Неготина. Он је чуо од свог деде Љубе и оца Божицара, који су били чувени виолинисти.

Ћин 14. пана йн 16. ћирјешару ану 2024.

Од 14 – 16. јуна 2024.г